

[Stinus.]

til bistanden gennem EF eller af politiske grunde. I FN's nuværende situation er der tværtimod al mulig grund til at forsøge at styrke organisationen og øge dens muligheder for indsats i udviklingslandene. Vi deler altså udenrigsministerens ønske om at styrke FN's rolle som formidler af samarbejdet mellem nationerne.

Med særlig glæde lagde jeg i udenrigsministerens tale i Rådet for Internationalt Udviklingssamarbejde den 22. marts mærke til omtalen af samarbejdet med UNICEF, FN's børnefond. UNICEF er den eneste del af FN-systemet, som udelukkende beskæftiger sig med børn og unge i udviklingslandene, og er det ikke meningsløst i det hele taget at tale om social fremgang, social udvikling, uden at sætte særligt ind for at forbedre kårene og fremtidsudsigterne for netop de børn og unge, som er fremtidens voksne i udviklingslandene? Måske skulle vi oven i købet koncentrere vores indsats om børnene og de unge, men det er ikke let, for det er ikke en u-landsindsats, som umiddelbart kaster noget af sig. Det ville blive en indsats på det sundhedsmæssige, ernæringsmæssige og uddannelsesmæssige område. Mens vi skal til at fodre svin med skummetmælk i EF-landene, er antallet af børn og unge, der som følge af under- og fejlnæring skades varigt i deres udvikling, stærkt stigende. Generationers dårlige ernæring er direkte skyld i, at mennesker i udviklingslandene i dag både fysisk og psykisk på grund af svækket hjerneudvikling er dårligt udrustet til at klare deres egne problemer. I dag fortsætter vi en politik, som er med til at begrænse u-landsbarnets muligheder livet igennem. Dette er ikke noget, som specielt kan bebrejdes dansk u-landspolitik, men jeg vil gerne her opfordre udenrigsministeren til at overveje en øget dansk indsats på disse områder for udviklingslandenes børn og unge.

På en måde forekommer det lettere at vurdere den bilaterale indsats. Den forekommer mere konkret, mere tilgængelig, hvilket dog ikke nødvendigvis betyder, at den er mere værdifuld. Det radikale venstre er tilfreds med, at projektsamarbejde er placeret i lande, som hører til gruppen af de fattigste lande, og at det samme gælder de fleste modtagere af statslån. Vi er enige i, at

valget af modtagerlande ikke bør afhænge af de politiske forhold i landene, men alene afgøres ud fra udviklingsmæssige kriterier.

På baggrund af det, jeg netop har sagt om en særlig indsats for børn og unge, er vi i særdeleshed tilfredse med danske engagementer i undervisningsprojekter og projekter inden for sundhedssektoren. Dog ønsker vi at understrege vigtigheden af, at man fra dansk side hele tiden sikrer sig, at projekterne når ud til de dårligst stillede grupper. Vi må se i øjnene, at nogle danske projekter kan have været med til kun at gøre det bedre for den elite med et overklasseforbrug, som nu i mange udviklingslande er med til at hindre en virkelig social udvikling.

Når vi ser på gruppen af lande, som nyder godt af dansk bistand, har vi altså ingen bemærkninger — og dog. Såfremt det fortsat skal være EF-politik at begunstige nogle udviklingslande fremfor andre, bør vi nok overveje, om ikke vore hovedmodtagerlande alene bør findes uden for denne EF-begunstigede kreds.

Det radikale venstre betragter statslåne som en god form for u-landsbistand især på grund af det meget store gaveelement, som er indeholdt i lånene. Så længe statslåne har været en del af dansk u-landsbistand, har det været diskuteret, om lånene, som i dag for størstedelens vedkommende er bundet til indkøb af danske varer eller danske tjenesteydelser, skulle afbindes. Vi er principielt tilhængere af en afbinding, bl.a. fordi bindingerne i mange tilfælde fordyrer varerne, dog ikke så meget som nok almindeligt antaget netop på grund af det store gaveelement. Men fordyrelsen er ikke det værste. Værre er det, at lande gennem de bundne statslån forledes til at købe varer af en art og en teknologi, der måske hverken har en rimelig placering på landets behovsliste eller svarer til den teknologi, der er behov for. Statslåne ydes inden for den målsætning, der er afstukket i loven om samarbejde med udviklingslandene. Det betyder, at Danida har ansvaret for, at lånene anvendes i overensstemmelse med lovens målsætning. Lever Danida i dag op til dette ansvar? Udenrigsministeren vil muligvis svare, at dette vil være en umulig opgave, idet det vil være meget administrationskrævende, og dette bringer mig til næste punkt, Danidas administration.